

[A. C. Normann.]

har givet, og som vi kendte, men som den højtærede minister nu har frisket op med hensyn til ulykkerne og nedgangen i de grove ulykker og i antallet af dræbte i Frankrig og Holland og i andre lande, er meget interessante, de er meget virkningsfulde og kan ikke undlade at gøre indtryk. Men hvorfor står den højtærede justitsminister op og slår sig for brystet over for os andre, som netop har villet begrænse hastigheden ude på landevejene, hvor de fleste ulykker nu sker?

Efter den statistik, som foreligger for København, og som jeg forstår at den højtærede minister måske ikke har så stor respekt for, som jeg har, er antallet af grove ulykker i Københavns område faldet i de sidste 3-4 år. Det er endog faldet relativt mere, end tallene viser, idet der er sket en voldsom forøgelse af antallet af motorkøretøjer; bilernes og motoreyklernes antal er steget omkring 40-45 pct., og for knallerternes vedkommende har der fundet en fordobling sted. Tallene på dræbte i København var i 1954 81, i 1955 77, i 1956 91, i 1957 80 og i 1958 78, altså det laveste tal i løbet af disse 5 år. Jeg synes, disse tal siger mere end tallene for en enkelt måned, fordi resultatet for den enkelte måned er så forfærdelig afhængigt af vejret og føret. Derfor tror jeg i det hele taget ikke problemet er slet så stort i København og i storbyerne, bevares det er stort, men jeg tror ikke, det er så alvorligt i storbyerne, som det er ude på landet, i de mindre byer og i landsbyerne, og det er det, som navnlig interesserer mig.

I øvrigt skal jeg ikke gå ind i forhandlinger med den højtærede justitsminister om det store antal argumenter, ministeren her fremførte, fordi jeg tror, vi nu er nået til, at partiernes synspunkter ligger nogenlunde klart. Vi har nu fået motiveret synspunkterne grundigt fra alle sider, men der er dog en ting, jeg vil fremdrage, og det er spørgsmålet om § 57 og den adgang, denne paragraf åbner for ministeren til at fartbegrænse i langt større omfang. Den højtærede justitsminister sagde for lidt siden, hvis jeg forstod ham rigtigt, at § 57, stk. 4, ikke giver ministeren adgang til at gribe ind, som ministeren sagde, med hensyn til alle bebyggede områder. Der skal, sagde

ministeren, foreligge særlige forhold. Jeg minder om, at vi fik den opfattelse, da skærpsen blev gennemført i 1957 i dette høje ting, at nu havde den højtærede justitsminister fået en bemyndigelse, der gjorde det muligt for ham at gribe ind i et langt større antal tilfælde end tidligere.

Men der er et kriterium mere i denne paragraf, det er ikke bare, hvor der foreligger særlige forhold; den højtærede justitsminister kan også gribe ind, hvor der erfaringsmæssigt køres med en efter forholdene for stor hastighed, og det gælder i modsætning til, hvad jeg forstod at den højtærede justitsminister mente, på enhver strækning, udtrykkelig på enhver strækning. Der står: træffes på strækninger, der står ikke nogen undtagelse i § 57 fra den regel; der står: træffes på strækninger, hvor det og det gør sig gældende. Når jeg taler om enhver strækning, har det kun interesse naturligvis for enhver strækning, hvor forholdene tilsiger en begrænsning.

Her vil jeg gerne slutte med at sige, at jeg synes, at den højtærede justitsminister ikke har benyttet sin adgang til at begrænse hastigheden ud over på nogle ganske få steder. Det kan være, den højtærede justitsminister har tallet på de steder, hvor han har begrænset hastigheden. Jeg skønner, at det måske kan være en eller 2 eller 3 snee landsbyer i Danmark, men det er et uhyre begrænset antal i forhold til antallet af landsbyer i hele Danmark, hvor der foreligger en virkelig færdselsrisiko, når der køres for hurtigt.

Jeg vil spørge den højtærede minister, om det ikke er ministerens opfattelse, at der faktisk køres for hurtigt flere steder på landevejene i landsbyer og købstæder end dér, hvor den højtærede minister har begrænset hastigheden. Hvis ministeren kan svare bekræftende herpå, må jeg fastholde, at så har den højtærede justitsminister forsømt noget i sin administration af § 57 i retning af at gennemføre de hastighedsbegrænsninger, som vi burde have haft, og som de tal, som den højtærede justitsminister her fremkommer med fra udlandet, meget stærkt understreger nytten af.

Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at man skulle ikke synes, når man ser på denne betænkning, at der er så forfærdelig stor principiel forskel på vore synspunkter. Hele